

[Energiministeren]

Afslutningsvis vil jeg opfordre Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre til at indgå i drøftelser med regeringen dels om det nærmere indhold af denne henvendelse til EF, dels naturligvis om de danske nationale overvejelser om omlægning af skatter og afgifter. For selv om det kan se ud, som om der er en del uoverensstemmelser i forslagene og regeringens tanker, kunne det jo være, vi i fællesskab kunne finde noget, der var bedre. Og det håber jeg at de to partier positivt vil medvirke til i løbet af den kommende måneds tid.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, vi lige så godt kan gøre det klart her fra starten af denne debat, at dette lange hjørnespark ikke accepteres.

Ministeren har her demonstrativt afvist to beslutningsforslag, og jeg er selvfølgelig især bekymret over, at hun afviser det beslutningsforslag, som Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har fremsat.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at den går ikke – af flere grunde.

For det første: Dette er to partiers helt klare opbakning til de bestræbelser, der pågår i EF om at få landene til at indføre en CO₂-afgift. Vi ligger på et niveau, hvor der ingen risiko er for, at vi kommer til at ligge for højt.

For det andet: Arbejdet er så langt fremskredt i de udvalg, ministeren omtaler, at arbejdet kan gøres færdigt.

For det tredje: Vi ønsker en beslutning om dette beslutningsforslag, inden Folketinget tager på sommerferie, og det er jo altså kun et beslutningsforslag; derefter skal regeringsarbejdet gå i gang. Dette regeringsarbejde ønsker vi afsluttet, således at et dansk CO₂-forslag virker fra 1. januar 1992. Dette er meddelt regeringen herunder energiministeren, skatteministeren og finansministeren.

Fortsatte forhandlinger om afgifter og skatter vil for Det Radikale Venstres vedkommende indbefatte denne afgift. Vedtagelse af næste års finanslov vil for Det Radikale Venstres vedkommende omfatte dette forslag.

Poul Nielson (S):

Først en bemærkning om den diskussion, der har været om vores forslag.

Også her vil jeg citere fra energiministerens udtalelse til EnergiNyt, marts 1991:

»Det store rabalder opstod først og fremmest, fordi jeg var i udlandet i 3 dage og ikke kunne reagere på avisskriverierne. Det er min pligt som minister at søge at samle et flertal om den mest fornuftige løsning. Kan det ikke lade sig gøre, må jeg finde den tilnærmelsesvis mest fornuftige løsning, som kan samle et flertal.«

Men også vi andre her i huset har jo en forpligtelse til at søge et flertal og til at gennemføre det, vi mener er fornuftigt. Det er ikke et eksklusivt ministerprærogativ at søge flertal. Og hvis man vil søge det flertal, må man altså for alvor lede efter det og ikke agere, som om det er noget, der simpelt hen bare er der.

I forlængelse af, hvad hr. Bilgrav-Nielsen netop sagde, vil jeg sige, at vi har fremsat beslutningsforslag nr. B 52 sammen med De Radikale med henblik på vedtagelse i indeværende samling. Derfor finder vi det også naturligt, om regeringen havde svaret med at give os en melding om, hvad regeringen vil gøre i forhandlingen om vores forslag, og ikke den melding, vi har fået nu, nemlig at regeringen gerne vil forhandle med os om en henvendelse til EF og om overvejelser i øvrigt om dansk afgiftspolitik på energiområdet. Vi mener, der skal handling til. Der er brug for vores forslag i henseende til den faktiske implementering af 20. marts 1990-aftalen, men det er altså også i sig selv et fornuftigt forslag.

Jeg vil gerne om det med erhvervslivet og byrden for erhvervslivet, som jo også var fremme allerede i forbindelse med forslagets lænsering 1. februar, henlede opmærksomheden på svaret på spørgsmål 15, som vi har fået i udvalget, nemlig hvad prisen er for en kWh el for en skotøjshandler i Flensborg. Og svaret er, at med et årsforbrug på under 100.000 kWh er prisen 107 øre pr. kWh og 92 øre, hvis man bruger mere. Den tilsvarende pris i Danmark er 41 øre.

Nu kan man jo altid sige, at enhver form for ændring af de relative forhold på et eller andet punkt er ødelæggende for konkurrenceevnen. Det, jeg beder om, er, at man prøver at bevare proportionssansen og ikke drukner sådan et forslag her i rutinepræget hysteri.

Jeg vil også sige om en række provinsbyers – de gamle kraftvarmebyers – reaktion, at disse byer i mange år har draget fordel lokalt af vores alle sammens elværker, og der er for hver af byerne en gammel, lang diskussion om, hvorvidt de fik varmen for billigt set i forhold til, at alle